

Архиепископ Јован (кнез Шаховској)

О РЕИНКАРНАЦИЈИ ИЛИ ПРЕВАПЛОТЕЊУ

(дијалог)

ТЕОСОФ — Недавно сам имао прилику да разговарам са једним хришћанином, који ме је све време убеђивао да хришћанска вера одбацује идеју реинкарнације (преваплотења), а зашто то — нисам могао да схватим. Указивао ми је на једну главу из *Посланице Јеврејима*, и упорно остајао при томе да се човек поуздано раба и умире само једанпут. Али ме није убедио. Мој разум говори нешто друго, а ја не могу искрено усвојити оно што не разумем. Ја не разумем у чему познавање кармичког закона реинкарнације (преваплотења) противречи хришћанском вероучењу. Тај закон карме свестрано објашњава космичку божанску еволуцију човечанства ка Добру, отклањајући све противречности, све сумње око тога да ли је човекова вечна судбина правично предодређена. Не може се не признати да је то Закон свеопштег спасења, свеопштег успона ка Добру и Истини. Не успе ли човек у једном животу да постане бољи — има шансу у следећем животу, има нову могућност за самопоправљање...

ХРИШЋАНИН — Да, то далекоисточно учење о многим животима једног човека одушевљава само оне који верују да човек сопственим силама постаје све бољи. То одговара многим који се не уздају у Творца, но у личну моћ усавршавања. Могу вам одговорити да сумње у „правичност вечне човекове судбине“ код хришћанина просто не може бити, када се зна Ко је створио човека, и Ко је променио воду у вино, а затим вино у Крв Вечнога Живота. Хришћанину уопште није потребно да измишља разне сложене системе да би извукао из безизлаза свој слабачки разум, који је препун недостатака, чак и у нижој области земаљског живота — а камо ли да тај разум гради небеске планове... За небо је неопходан *нарочити вид*.

ТЕОСОФ — Но зар није могуће олакшати пут ка Богу?

ХРИШЋАНИН — Ономе што је здраво и исправно не требају никакве протезе. Ако човек нема вид (детиње срце пуно поверења) никакве вештачке очи неће помоћи. Ту треба умрети за себе и вас-

крснути у другом свету. Сложићете се да „вера“ није само *вера* у Бога, него и *веровање* Богу.

ТЕОСОФ — Али Господ је свугде, Он је и у нашем уму. Ми смо — искре Божанства, зраци Бога...

ХРИШЋАНИН — Ми јесмо искре саздане Богом, али никако нисмо „зраци самога Бога“. Зрак Бога је — Сам Господ Исус Христос, и једино тај Зрак не може бити помрачен. А ми људи јесмо помрачени. Зар ви не осећате да је човек помрачен? Он је створење које је себе добровољно помрачило нељубављу, неповерењем према Творцу, а сада се то створење кроз Цркву призива у очишћење, у љубав, у веру (поверење!). Зашто ви називате Оца Небескога „Божанством“? То је тако хладно, безлично.

ТЕОСОФ — Сматрам да је могуће уздићи се изнад човеколиких (антропоморфних) представа. Божанство је тако узвишено да, ма како Га ви назвали, нећете изразити Његову суштину.

ХРИШЋАНИН — Свакако. Али разумевање Божанства уопште није ствар уздизања над људским начином поимања. Јер тог земаљског поимања нећете се ослободити прелазећи из земаљског света појава у мртви свет апстракција. За деличино поимање Бога незаобилазно је *Богом дано откривење*. Само кроз откривење Божије знамо да је Бог триличностан: Отац, Син и Свети Дух... А молити се можемо само Живој Личности, Живоме Богу, а не безличном „Божанству“...

ТЕОСОФ — Ја бих желео да од вас добијем конкретан одговор на моје питање: зашто се међусобно искључују хришћанско откривење и оквалтно знање *карме* као закона реинкарнације?

ХРИШЋАНИН — Ја сам вам већ одговорио најозбиљнијим аргументом: *треба не само веровати у Бога, но и веровати Богу*. И треба да оставимо по страни свако наше земаљско мудровање о небеској правичности. Морамо имати апсолутно поверење у правичност Бога. Јер и није тако тешко поверовати да је *тамо* она у неизрециво чистијем и узвишенијем облику, него *овде*, у нашим земаљским осећањима и мислима. Не треба губити време на такве ствари. Смешно је када се човек прави умнијим и правичнијим од Бога.

Ако до врхова Хималаја човек досеже великим напорима и кроз велике опасности, колико је тек мање способан да својим земаљским разумом досегне небеске тајне. Изучавање „закона карме“ је жалостан покушај човековог разума. А тај „закон“ потпуно је неоснован чак и са рационалне стране... Шта ви мислите, да ли је *човек слободно биће*?

ТЕОСОФ — Да, слободно је.

ХРИШЋАНИН — У том случају ви јемчите да ће сви људи, у овојим будућим животима на земљи неизоставно изабрати оно што је боље, а не оно лоше? И да ли ће у бесконачности желети то боље?

ТЕОСОФ — Разумем — ако је човек слободан онда усмеравање слободне воље не може бити предвидиво.

ХРИШЋАНИН — У том случају, тешкоћа коју ви запажете у хришћанском спасењу кроз благодатно усавршавање у једном једином животу на земљи, *само се растеже на бесконачан број делића истог тог живота*? И где је ту излаз, где спасење?

ТЕОСОФ — ?

ХРИШЋАНИН — Ви хоћете да некако теоријом реинкарнације (преваплотења) објасните сва противречја живота, а уствари само их запетљавате. Ви бисте ми вероватно сада морали одговорити да је човек предодређен и *нема слободе*, да се креће механички, по у њему скривеним законима, неминовно у добром правцу — и на тај начин ће сви људи, независно од њихове воље неминовно достићи савршенство.

ТЕОСОФ — Да, тачно, Слободу не треба схватити као безусловну. Човек је одређен за Добро.

ХРИШЋАНИН — Али ако се све креће путем неизбежне еволуције ка Добру, не разумем зашто онда људи постају све гори: гордији, бездушнији, а црни апокалиптички облаци све више надвијају се над човечанством? Такође не разумем чему онда служи мноштво одломака живота, ако се ни у једном не изражава *човекова слобода*, ако нема тог *јединог израза по коме је човекова личност боголика?* ...

Ако је све „механизам“, ако Бог није Живи Отац Небески, него апстрактно „божанство“, чему онда уопште сва наша трагања за Истином? Крај ће за све бити једнак. А кукавна бесконачност низа многих живота у времену чини у *вечности* сав тај живот, у суштини, као један трен! И зато је сасвим неразумно, чак и са философске тачке гледишта, тражити разрешење тајне грешног живота у теорији трајућих у простору и времену преваплотења (реинкарнација).

ТЕОСОФ — Али и само Еванђеље говори о реинкарнацији. Отворите 17. главу Евангелија по Матеју (стих 12). Христос ту каже: „*Али Илија је већ дошао, и не познаше га...*“ Он је то говорио о Јовану Крститељу, показујући тиме да је Јован Крститељ реинкарнирани Илија.

ХРИШЋАНИН — Молим, молим, али то се никако, ни философски ни емпиријски не може поткрепити. Ајде-де и неког другог, али пророка Илију Господ *никако* није могао сматрати „преваплотеним“ (реинкарнираним), јер је пророк био у *телу* узет на небо. То као прво. А друго, баш је пророк Илија *лично* стојао са Мојсејем уз Спаситеља на Гори Преображења, па према томе, значи није био уништен као личност. А јављање пророка Илије на Гори Преображења збило се *после* рођења на земљи Јована Крститеља!

ТЕОСОФ — Па како онда треба схватити речи Христове?

ХРИШЋАНИН — Оне се могу схватити без великих тешкоћа, ако се погледа на друго место у Еванђељу. Господ је рекао: „*Ако хоћете примити*“, то јест — указао је на то да Његове речи имају преносно значење. И уопште, не саветујем вам да Еванђеље користите у одломцима или пасусима. Једним одломком (ван контекста) било које књиге, може се доказати све што се жели. Истински научно проучавање узима *текст у контексту*. А контекст тога стиха који сте навели можете наћи у 11. глави Евангелија по Луки, где се говори да Јован Претеча треба да дође „у *духу и сили Илијиној*“. А зар не објашњава све: „у *духу и сили...*“? Напомињем још да су

Јудејци сваког благочестивог и доброг цара називали Давидом, али су га тако називали без икакве мисли о реинкарнацији, него је то била једна особина јеврејског језика. Мисао о реинкарнацији исто толико је страна Библији колико и мисао о безбожју. Напротив, идеја *Васкрсења* — предосећа се у Старом, и блиставо се открива у Новом Завету. Та идеја је нешто сасвим различито од идеје реинкарнације.

ТЕОСОФ — Али како су онда ученици могли питати Учитеља за слепорођеног: „он ли сагреши или родитељи његови?“ (Еванђеље по Јовану 9. глава). Ако је „он“ сагрешио, онда је то, свакако, могао учинити само у претходним својим животима, зар не?

ХРИШЋАНИН — То ни најмање не проистиче из овога стиха. Прочитајте Еванђеље, прочитајте целу Библију, али ни трага нећете наћи од реинкарнације. Међутим, у Библији громогласно одјекује трагедија *прародитељскога греха*, као и тешке последице тога чина. „Где, у безаконјима бејаш зачет и у гресима роди ме мати моја“ (Псалам 50.). Овде се пророк Давид каје за *првородни* свој грех, за који и себе сматра одговорним, јер представља живи делић целокупног тела човечанства. И апостоли, када су питали Господа за слепорођеног, баш на то су мислили, као да кажу: „Да ли је његово слепило последица првороднога греха у њему лично, или због личних грехова његових родитеља?“ Али Спаситељ преноси питање на сасвим другу раван и указује не на узрок слепорођености, но на оно што из ње треба по Промислу да произиђе — на *Славу (благодат) Божију*, која је исцелила слепорођенога. Тиме нам је Господ заповедио да више пазимо на то како се остварује и усваја Слава Божија у *нашем животу*, него ли да радознало испитујемо узроке скривених појава. Правда и Љубав — за нас људе неспојиве врлине — једино у Богу се поклапају. А ни најпааметнији човек није у стању да психоанализира Бога.

ТЕОСОФ — Пре 2000 година човечанство још није било сасвим зрело да прихвати пуноту Откривења. Тајна реинкарнације (преваплотења) је последње и врховно откривење, а притом је оно одређеном степену есотерично (за мали број посвећених). она је тај нови тон — намењено само зрелим и изабраним.

ХРИШЋАНИН — Баш у то је тешко поверовати. Ниједан човек библијске вере, ма и мало духован, неће поверовати да су ваши теософи (Јелена Петровна Блавацки, Аница Безант, Кришна Мурти и пуковник Олкот) били зрелији и богоугоднији, него сви они пророци, апостоли, мученици и безбројни светитељи Цркве Христове — из прошлих четири миленијума. Напротив можемо се врло лако уверити у супротно: да ти ваши самозвани пророци „нове религије“ не само да стоје ниже од наших светлих пророка Христовога Духа, него се још показују као људи које је нечиста сила таме отворено гурнула у борбу против светле тајне хришћанства. По учењу Самоистине (Христа), касније новозаветно Откривење никако и ни у чему не може да противречи ранијем (старозаветном). Зато апостол Павле — надахнут Духом Светим — изриче анатему (одлучење од Истине) на свакога, чак и ангела са неба, који би се дрзнуо да проповеда вероучење *противречно апостолском благовестију*. Јер

апостоли су, свакако, знали, Господ их је упозорио, да ће се током историје света појављивати многи лажни пророци, вукови у овчијој кожи који прикривају своју духовну таму изгледом „светлог ангела“, (2. Коринћанима 11:14). Зли духови делују вешто и лукаво, а понекад и грубо, рачунајући на лакомисленост и глупост људску као и на њихов немар да траже *Једино Откривење са Неба*.

ТЕОСОФ — Али зашто нико од хришћанских учитеља Цркве није до сада објаснио све те дубоке метапсихичке појаве које се збивају у човеку, а њих сада проучава наша окултна наука — која је проникнула до у област подсвесног и надсвесног? Ово је доказ очитог развоја духовних и психичких знања на основу којих окултизам постаје солидна наука.

ХРИШЋАНИН — Оппростите, не желим лично вас било чиме да увредим, у толико пре јер видим да не знате свето Откривење Хришћанства. Међутим, то што ви називате „окултна наука“ — само је *демагогија духа*. Као што се у политици, ради веће популарности у масама, разне партије упињу да се представе као заштитнице интереса већине, тако и овде, знајући да већина савремених људи има више поверења у своју човечију „науку“ него у богооткривену веру, окултисти то користе и себе називају људима од „науке“, да би тиме привукли полубразоване људе. Заоденувши се у привидну „научност“, окултисти олако стичу ауторитет у очима духовних слепаца. Јер онај који поседује духовни вид одмах прозире да је овде посредни *демагогија*, значи — *замка*. Заиста, нема ничега заједничког земаљски, научни, приземно емпиријски и рационални сциентизам са истинским познањем Духа? Заиста, мистичко познање нестворенога Духа Божијег *предпоставља* метафизичко узлетање изнад свих нижих емпиријских и рационалних сазнајивости. У томе и јесте сав смисао *вере као поверења Божијој Речи у Откривењу*.

Наука духа заиста постоји и веома је дубоко разрађена у делима светих отаца Православне Цркве, али она нема ничега заједничког са земном окултном „науком“ укорењеном у старј, непреображеној човековој природи која досеже само до области „душевног“, а та област сачињава, — после телесног спрата — тек други спрат човековог бића, где нема истине. Врховни, трећи спрат је област „духовног“, способан је да прими у себе Истину — Христа (св. Павле је разликовао три врсте људи: телесне, душевне и духовне).

„О, када бисте ви знали какве су дубине *небескога* знања откривене у Еванђељу, у апостолима и у хришћанским подвижницима, као *духовним* (а не *душеним*) људима, људима Божијим! Али се до тога знања може доћи само путем једино правог, *царског есотеризма*, наиме, *есотеризма праве вере, чистоте срца и крсног самоодрицања у благодати Духа Светога*.“ „Блажени су сиромашни духом и — блажени су чисти срцем...“ То је *нови поредак ствари*, нови свет усиновења Богу.

Окултна наука је аутономна наука која потиче из ограниченог човековог ума. Њоме се може бавити чак и атеиста, а да притом не напусти свој безбожни начин живота. (У теософском друштву „Јутарња Звезда“ атеизам се признаје на равној нози са другим верама!) Сваки духовни светац може и грубим питањем приземне логи-

ке разголитити тај мртви есотеризам окултиста. Међутим, стање је другачије у првој науци духа... Ту се знање стиче не кроз спољашње, једино од човека зависно изучавање, и не само кроз механичке јоги-вежбе, но рођењем кроз благодат Духа Светога, кроз Сина Божијега, кроз Оца Небескога — у Тројици слављеног и познативог Творца.

Овде, на трећем духовном спрату, човек напредује покајањем кроз сазнање свог духовног сиромаштва, и одбацивањем своје саможивости стиче чистоту срца, а по мери чистоте (мери љубави према Богу) открива му се и нестворени, вечни духовни свет. Тако има два супротна пута. Један је пут таме којим иду јогини, окултисти са њиховим замршеним „наукама“. Други је пут светлости, којим иду хришћански подвижници духа. Према искуству ових испосника, „научни“ продор окултиста у виши свет духова је пад у *прелест* (обманутост) телесног и лажног знања, пут који је Црква одбацила у првим вековима Хришћанства као пут „паганствујуће јереси“. Зато је целокупна дијалектика „спасења“ кроз реинкарнацију, са гледишта Хришћанства, најобичнија јерес, духовна лаж, која потпуно разоткрива окултизам као знање непреображеног нижег реда.

ТЕОСОФ — А како, конкретно, хришћанска мисао објашњава такве феномене да људи препознају места која су раније видели, а у свом животу никада раније нису ту били?

ХРИШЋАНИН — Прво, сваки човек наслеђује целу природу Адамову. У генима наслеђује сво памћење расе. Проблем сећања је проблем понирања у дубину своје личности а не у митолошко умножавање живота и сељакање свога „ја“ кроз многа тела реинкарнације...

Друго, то сећање на места у којима човек раније никада није био објашњава се и тиме да човечији дух (када досегне до трећег спрата духовности) *живи ванвремени простор*, и зато може и да се присећа прошлости, и да предвиђа будућност, јер је све земаљско (како прошлост тако и будућност), само *један трен садашњости*, односно *вечности*. И зато врло често у животу човека оштро избије „сећање на будућност“, то јест он у сну, или чак на јави, свесно или несвесно, *памти будућност*, а затим је се лако „присећа“. Та је појава сасвим у природи човека.

ТЕОСОФ — А како човек понекад указује на неке детаље који нису присутни у његовом времену, него су постојали раније, у давна времена. Рецимо, неко се сећа да је на том и том месту старог замка то и то узидано...

ХРИШЋАНИН — Ни та појава не претпоставља претходне „раније животе“ човека на земљи. По хришћанском вероучењу и по истинитом духовном знању, познато је да около човека, а често и у њему делују силе невидљивог света духова. Те силе, како светле, тако и тамне, налазе се изван човековог времена, и човек веома често потпада под њихов опишљиви утицај. Такозвана појава „двојника“ — раздвојене личности — заснива се на томе утицају злих духова. Такође, сви видови бесомучности, као поседнутости од демона, Ови

нечисти духови дају уображеним људима дар видовитости и предсказивања.

ТЕОСОФ — Зар различити број талената и дарова са којима се човек рађа не сведочи о његовом предходном животу, о његовим ранијим способностима?

ХРИШЋАНИН — Не, никако. Ви сами тачно говорите, када кажете: „Таленат, дар...“ То управо указује на Онога Ко је дао таленат, Ко је подарио одређени дар. Прича о талентима у Евангелију потпуно открива и објашњава ту тајну — да Бог даје човеку таленте као дарове.

Хришћанском благодатном сазнању је до те мере страна мисао о реинкарнацији да је и најмања напомена те заблуде код Оритена, — кад он говори о *препостојању (преегзистенцији) људских душа* (до њивовог уселења у тело) — била једнодушно одбачена на Петом Васеленском Сабору. Хришћани свих векова потпуно јасно осећају *безмерну вредност* не само једнога живота, ма и најкраћег, но и сваког тренутка тог живота чији смисао уопште није у коначном самообожењу човека овде на земљи, него у јасном определењу слободне човекове воље за Бога или за Сатану, (у стремљењу срца). Ми долазимо овамо да као троструко биће (духовно, душевно и телесно) полажемо испит слободе. Да ли смо за несебичну љубав Бога, или за себичну љубав Сатане? Види се кроз наш избор да ли смо пшеница или кукољ... Између тога двога је избор. И кроз то слободно определење се остварује тајанствени закон спасења у коме се сједињују пунота човекове слободе и пунота Божијега Свезнања. Окултисти хоће да приморају човека на бескрајно гњурање у земљу, зато што не знају истинске путеве човековог усавршавања. Али до тог савршенства стиже се не „научним“ путевима, путевима земног самоусавршавања (чему ни бескрајни циклуси вечности не би били довољни!), него тамо се стиже Јединим Путем, кроз Једине Двери, кроз Христа — Спаситеља, који избавља сваког смиренога грешника са његовог животнога крста, и из понора привидне карме. Он одмах са крста носи душу у Царство Небеско! Зато је Господ рекао на Велики Петак покајаном разбојнику са десне стране: „Већ данас ћеш бити са Мном у Рају!“ (Значи, не постоји никаква сеоба душе из једног тела у друго, не постоји никаво „чистилиште“ кроз реинкарнацију).

ТЕОСОФ — Али по мом осећању морала, чини ми се да је недопустиво да због само једног кратког живота на земљи човек може пропасти заувек.

ХРИШЋАНИН — Али погледајте то питање мало другачије. Најпре, немојте га гледати са становишта своје мале „овоземаљске праведности“. Ослободите се бар на тренутак „свог“ моралног комплекса да сте ви врховни и непогрешиви судија. Знајте да је сваки „ваш лични“ осећај правде ограничен и недовољан за решавање небеских питања и загонетки. Верујте да мудрост није у тражењу људских објашњења, него у потпуном синовском поверењу у непогрешиву Праведност Оца Небескога. Ако бар на тренутак предпоставите да Господ Бог није безвољни, безживотни, кармички „Принцип живота“, но Живи Отац Небески, Творац видивог и невидивог света, па

и ваш — Он види и вашу Слободу, вашу вољу: да ли је она синовска или демонска, да ли сте ви *пшеница* или *кукољ*...

Ако ми, људи, снимамо фотографским апаратом живот у покрету, у једном трену, колико ли савршеније може Бог Отац моментално снимити и одредити нашу слободу и њено могуће застранење — недокучивим за нас путем Свезнања Свога.

ТЕОСОФ — У реду. То се да предпоставити.

ХРИШЋАНИН — Ето, видите. И то је оно најважније. А сетите се и онога о чему смо већ говорили и са чиме сте се сложили: да су како једна секунда земаљског времена, тако и милијарде векова *тог истог времена* — потпуно *једнаки* пред вечношћу нествореног Божанства, пред оном Светлошћу Небеском Тројице Свете, која нас тражи и зове у блистави загрљај обожења. Зато не треба да бежимо од те вечне Светлости у овај сиви свет бесконачног сумрака и таме.

А усавршавање изван и изнад ових земаљских предела је не само могуће, него је оно *начин живота у небеском царству*, чији долазак „у сили Апостоли већ најавише, и то Царство незаситивог напредовања у обожењу није некакво нирванско море небитија, него је оно океан преизобилног живота „синова Божјих“. Тај њихов живот вечни се разраста у љубави према стваралачком раду. „Љубав — говори преподобни Јован Лествичник — је вечно усавршавање ангела“.

ТЕОСОФ — И ви поуздано тврдите да је теорија реинкарнације неистинита?

ХРИШЋАНИН — Теорија реинкарнације (преваплотење) је *апсолутно антихришћанска теорија*. И стварно, не греше неки хришћани када је називају *антихристовом*. Прави хришћани верују да постоји само један ваплоћени Бог, Исус из Назарета, и да је Он неупоредиво узвишенији од Јелене Блавацке и Рудолфа Штајнера — колико небо од земље.

Антихрист, по Светом Писму, има *на крају* да дође. Он ће покушати да путем пантеизма и синкретизма уједини све вере. Само мањина, а то ће бити православни хришћани, неће поверовати у њега као Христа Бога. Зато ће се он старати и покушати „да превари, ако је могуће, и избране“ (Матеј 24:24). С тим циљем он хоће да *раније* убеди цео свет да постоји нека праведнија (праведнија и од Евангелија!) и „научно“ доказана „истина“ о реинкарнацији, *по чијим законима ће и наступити други долазак „Христа“*.

Али прави хришћани, који знају тајне своје вере, никад у такошта неће поверовати, јер добро знају да ће се Други Христов Долазак догодити неочекивано и као Последњи Суд над целим човечанством. Тада ће Господ у надкосмичком блистању Славе доћи у Свом Васкрслом и Преображеном Телу, (које и сада постоји, јер га је Господ узнео на престо Оца Свога) „да суди живима и мртвима“ — после чега ће настати нови свет, нови живот човечанства у Оцу и Сину и Светоме Духу.

Међутим, Антихрист (отац лажи) ће успети да обмане све оне који су се занели окултним „наукама“ о тобожном реинкарнирању многобројних Месија. Теософија и данас преноси стару отровну ми-

сао веома опасне секте гностика̄, који су учили да има 365 небеса̄ (уз друга псеудонаучна фантазирања), тврдећи да је дух Месије — Христа сишао на „Исуса“ при крштењу. И сада, у новом циклусу времена (у новом аватару) исти тај дух Месије — Христа сићи ће (кроз ренкарнацију) на неког другог „Великог Посвећеника“. Недавно је, уображена гаталица, Аница Бесант, уверавала многе да је „Учитељ света већ овде“, да је дух Месије (каква хула, за нас хришћане!) сишао на индуског младића Кришна Муртија... Међутим, касније се и сам Кришна Мурти одрекао таквог високог ранга.

Индуски гуру Вивекананда је лицемерно наступио у Америци, (где је изветрила свака хришћанска мистика и озбиљност) говорећи да су све религије једнако добре. Али када је био насамо са својим обраћеним Американцима, онда је тек откривао своје право лице и говорио им да је индуска вера најбоља...

И Махариши и Мун из Кореје, разметали су се као да су велики усређитељи човечанства. Али ће доћи други још опаснији који ће засести на високи престо васеленскога црства. На њих је Господ мислио када је рекао: „Тада ако вам ко рече: ево овде је Христос, или онде, не верујте. Јер ће се појавити лажни христоси и лажни пророци, и показати знаке велике и чудеса, еда би преварили, ако је могуће, и изабране. *Ето вам казах унапред*. Ако вам, далке, кажу: ево га у пустињи, *не излазите*. Ево га у собама *не верујте*.” (Матеј 24).

Пропаганда о томе да се људи и христоси реинкарнирају — вешта је припрема за појаву сваког лажног христа. Јер без те лажне вере у ренкарнацију, лажни христос и не може да се наметне свету. А кад људи верују у ренкарнацију — његова победа је већ осигурана. Из овога је јасно да се прихватањем вере у реинкарнацију (преваплотење) човек одриче хришћанске вере у *Вавплотење Бога* (Инкарнацију Бога), Који се — *једном и заувек* — оваплотио (телесно родио) од Јеврејке Девојке, Богородице Марије и Духа Светога. Тим Својим телом Он је страдао и васкрсао из мртвих, а затим се, у телу вазнео на Престо Божанства. То је разлог, да се вера у реинкарнацију и вера у Христово Васкрсење међусобно искључују.

Ни један од лажних богова Индије није умро из љубави према човечанству, а није ни победио смрт васкрсењем — као једини човекољубиви Бог, Исус Христос. Из овога се види да онај човек који верује у реинкарнацију, самим тим одриче се и најсветије Евхаристијске Тајне Тела и Крви Христа Бога, одриче се Причешћа Телом Новог Адама које се „дроби, али се не цепа“... Човек који верује у теософију и антропософију одриче се и свога хришћанскога Крштења, заснованог на апостолском Символу вере. Одриче се чак и вере у непоновивост сваке личности човекове, вере у јединитост личности свакога светитеља и свих људи уопште, било живих било преминулих. Ми видимо у Богу највећег Уметника, који ваја свако тело и сваку душу једне личности — као уникат. Зато је за нас неприхватива окултна, лажна теологија која празним гатањем жели да раствори непоновивог пророка Илију у „личности“ Јована Крститеља... Када бисмо ми прихватили митологију реинкарнације, онда се не бисмо могли молитвено обратити поименице ни једном свети-

тељу, и не бисмо могли молити се на Задушнице ни за једног нашег покојника — које ми по вери православној можемо волети и преко гроба, — очекујући да се сретнемо са њима у Дан општега Васкрсења...

О свесним слугама те далекоисточне вере у реинкарнацију — не вреди ни говорити. Они су синови таме, слуге оне *тајне безакоња* која „*већ дејствује*“ (2. Солуњанима 2:7). Они су пропагандисти оног Антихриста који, по речима апостола Јована Богослова: „*долази и сада је већ у свету*“. Апостол Љубави (Јован Богослов дао нам је савет и упозорење како да се држимо према тим људима сажежене савести: „*Вољени, не верујте свакоме духу, него испитујте духове јесу ли од Бога; јер су многи лажни пророци изишли у свет. По овоме распознавајте Дух Божији: сваки дух који признаје да је Исус у телу дошао (то јест да се стварно и заувек оваплотио), од Бога је. А сваки дух који не признаје да је Исус Христос у телу дошао, није од Бога; и то је дух Антихриста за којег сте чули да долази и сада је већ у свету*“ (1. Посланица Јованова 4:1-3).

Међутим, несвесне слуге Антихристовог безакоња — треба сажаљевати. Клањајући се долазећем Злокобнику, они мисле да творе „дело Божије“. Они су се занели човеко-мудријем (антропо-софијом)). Завртеле су им мозак и узвишене фразе, привлачне, апстрактне мисли и опсене. Они се теше да иду путем „хришћанског“ есо-теризма“. Њих предводи лажна богиња безличне „Истине“, уместо Лик живог Бога.

Њих — гладне и жедне Истине — треба увести у крило Једине Свете Христове Цркве, да их Она напоји чистим духовним млеком Лепоте Откривења... Да би и они могли са нама приступити светој Чаши Живота, говорећи ову покајничку молитву:

„Прими ме данас, Сине Божији, за причесника
Тајне Вечере Твоје.
Јер нећу казати тајну непријатељима Твојим
Нити ћу Ти дати целив као Јуда,
Но као разбојник исповедам Те:
Помени ме, Господе, у Царству Твоме.“

(Превео са руског А. М.)

Summary

Archbishop John (Prince Schachovskoj)

ON THE REINCARNATION

The Author gives, in a vivid form of dialogue between a Christian and a Theosophist, the theological refutation of the Far-Eastern doctrine of the Reincarnation.

The main argument is taken from the biblical Revelation fact of the Incarnation of God with the name of Jesus. The Body of God-Man Jesus is *unique*

and self-same, from His Birth to His Ascension, the Second Coming and for ever.

Mythological belief into a repetitive Reincarnation undercuts the value of person's historical life, as an *eph' apax*, and denies the mystery of man's free choice between God and Satan.

The Coming Antichrist will be accepted and worshipped only by those who believe in the false doctrine of Reincarnation.